

HỒI 42

Thu Phong Tiêu Tiêu Sầu Sát Nhân (Gió Thu Rì Rì Buồn Nảo)

L

ục Đại Thiên nhìn Y Phụng:

- Bóng tình oan nghiệt. Ta đã nói với con tất cả rồi. Sau này Y Phụng cần tránh xa bóng tình.

Y Phụng cúi mặt nhìn xuống.

Lục Đại Thiên nhìn nàng buông tiếng thở dài.

Đại Thiên nhìn về phía khoang thuyền. Cửa khoang thuyền vẫn đóng im ỉm như một ranh giới chia cắt người ở trong với kẻ bên ngoài.

Đại Thiên buông tiếng thở dài. Lão miễn cưỡng nói:

- Đường Thấm rồi sẽ không sống được lâu hơn đâu. Không một ai có thể thay đổi mạng số của Đường Thấm.

Lão nhìn lại Y Phụng:

- Con hãy quên y đi.

Y Phụng nhìn Đại Thiên:

- Làm sao con quên được huynh ấy. Trong kiếp này Y Phụng chỉ có mỗi mình huynh ấy thôi. Đường Thấm huynh đã vì con mà chấp nhận hít Thiên Hoa Phấn để cứu con.

Đại Thiên thở hắt ra:

- Ta không ngờ tiểu tử Đường Thấm lại có hành động đó.

Lão đi về phía khoang thuyền. Đại Thiên gõ vào cửa khoang rồi nói:

- Đường Thấm... lão phu muốn vào trong đó.

Cửa khoang dịch mở, Đường Thắm với bộ mặt ưu hoài, phiền não và bồn loạn, chàng nhìn Đại Thiên rồi nói:

- Nàng đã đi rồi.

Lục Đại Thiên vuốt râu, len vào khoang thuyền rồi thuận tay gài then cửa lại.

Lão nhìn thể pháp của Tử Linh nằm ngay ngắn trên tấm thảm nhung. Khuôn mặt khả ái nhưng đã mất cả sức sống lẫn sự sinh động đập vào hai con ngươi của lão. Đôi chân mày của Lục Đại Thiên nhíu lại bởi cái nhoi nhói trong tâm mình.

Lão ngồi xuống bên thể pháp của Đông Phương Tử Linh. Lão nhìn nàng như muốn thấu tóm dung nhan kia, dung nhan đã từng làm lão say đắm và si dại như kẻ cuồng tình, điên tình.

Lão gượng cười với cái xác vô hồn vô cảm của Tử Linh rồi nhỏ giọng nói:

- Tử Linh đã đi thật rồi.

Lão lắc đầu nói tiếp:

- Nàng đã đi thật rồi. Nàng đúng là Phù Vân sớm đến rồi lại đi.

Lục Đại Thiên mím chặt hai cánh môi vào với nhau. Lão vẫn chăm chăm nhìn dung diện của Đông Phương Tử Linh.

Nàng đã đi mà nhan sắc vẫn không hề suy giảm. Nàng đẹp quá.

Lão với tay thộp lấy vò rượu để nơi góc khoang thuyền rồi nhìn lại Đường Thắm.

Đại Thiên nói:

- Đường Thắm... Lão phu và ngươi cùng uống rượu tiễn Tử Linh đi.

Chàng gật đầu.

Hai người ngồi đối mặt với nhau bên xác Đông Phương Tử Linh. Lão Lục Đại Thiên chuốc rượu ra hai chén. Lão bung lấy một chén.

- Mời.

- Mời tiền bối.

Hai người vừa nói vừa nhìn thi thể Tử Linh rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn.

Đặt chén xuống trước mặt, Lục Đại Thiên từ tốn nói:

- Ngươi cũng yêu Phù Vân cung chủ.

- Vãn bối yêu nàng.

Lục Đại Thiên vuốt râu, gượng cười rồi nói:

- Lão phu cũng đã từng yêu và cũng đã từng hận nàng. Càng hận nàng bao nhiêu càng yêu bấy nhiêu.

Lão chuốc rượu ra chén của mình và Đường Thấm. Vừa chuốc rượu Lục Đại Thiên vừa nói:

- Với Đông Phương Tử Linh thì bất cứ nam nhân nào gặp nàng cũng đều phải rơi vào lưới tình của nàng cả. Cho dù gã nam nhân kia có trái tim bằng đá cũng phải si mê nhan sắc trời ban cho của nàng. Không ai có thể cưỡng được tình yêu khi gặp nàng.

Lão đặt vò rượu xuống bên cạnh rồi bung lấy chén rượu. Nhìn Đường Thấm, Lục Đại Thiên từ tốn nói:

- Tử Linh là của lão phu đó.

Đường Thấm gượng cười. Chàng chìa chén rượu về phía lão:

- Mời tiền sinh.

Hai người cùng cạn chén.

Lục Đại Thiên nói:

- Nếu lão phu cũng yêu nàng, người có tranh đoạt với lão không?

Buông tiếng thở dài, Đường Thấm nói:

- Tử Linh đã đi rồi, tiền bối hãy để cho nàng được ra đi trong sự thanh thản và bình yên. Nghĩa tử là nghĩa tận, bao nhiêu phiền lụy của cõi nhân sinh này Tử Linh đã để lại sau lưng mình đặt đi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Chàng nhìn vào mắt Lục Đại Thiên:

- Hãy để cho Đông Phương Tử Linh được ra đi.

- Nàng ra đi. Lão phu cũng đau lòng lắm chứ. Có ai muốn người mình yêu ra đi đâu. Mặc dù lão phu biết Tử Linh không yêu gì lão phu, và thậm chí còn biết nàng chẳng bao giờ yêu ai ngoại trừ Đường Thấm.

Lão chuốc rượu ra chén rồi buông tiếng thở dài. Nhìn Đường Thấm, Lục Đại Thiên từ tốn nói:

- Khi ta đưa nàng đào thoát khỏi bàn tay truy sát của chủ nhân Tử Vong Kỳ Đông Phương Bách, nàng đã thỉnh cầu ta đưa nàng đến chiếc lầu thuyền này.

Lão bung chén rượu dốc lên miệng. Đặt chén xuống trước mặt nhìn Đường Thấm:

- Nàng ta chỉ muốn được ra đi trong vòng tay của người thôi. Bấy nhiêu đó đủ cho ta hiểu Đông Phương Tử Linh chẳng để tình cho một ai cả ngoại trừ Đường Thấm.

Chàng im lặng nhìn Lục Đại Thiên.

Lão chuốc rượu ra chén, vừa chuốc rượu ra chén Lục Đại Thiên vừa nói:

- Lão phu ganh ghét người đó.

Chàng buông tiếng thở dài:

- Không ai có thể cấm đoán người khác yêu mình. Nhưng giờ đây có muốn níu Đông Phương Tử Linh lại cũng không được.

- Ta biết. Kể ra đi đã mang theo tình yêu của mình.

Lão nhìn lại thi thể Tử Linh, vuốt râu nhỏ nhẹ nói:

- Nàng đã lợi dụng và đày đoạ trái tim ta.

- Tiền sinh đừng trách nàng. Tử Linh không muốn như vậy đâu nhưng chỉ vì mọi người đã dồn nàng vào một tình thế mà nàng chẳng có sự lựa chọn nào khác. Tử Linh đáng thương hơn là đáng hận. Nàng ra đi trong nỗi uất hận mà cuộc đời gấn cho nàng.

Đại Thiên nhìn lại chàng, thuận tay bung chén rượu, Đường Thấm cũng bung chén rượu.

- Mời tiền bối.

Lão gật đầu rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn. Đặt chén rượu xuống trước mặt. Lục Đại Thiên trang trọng hỏi Đường Thấm:

- Trước khi Tử Linh ra đi có nói gì với người không?

- Nàng đã nói nhiều lắm. Nói tất cả sự thật với văn bối.

- Có nhắc đến ta chứ?

Đường Thấm gật đầu. Chàng buông tiếng thở dài:

- Nàng còn muốn văn bối giữ tâm nguyện tiêu hủy Tử Vong Kỳ.

Lục Đại Thiên phá lên cười chua chát. Lão vừa cười vừa nhìn lại thi thể của Đông Phương Tử Linh. Như một kẻ vô thức Lục Đại Thiên nói:

- Tử Linh... Nàng muốn điều đó à?

Đường Thấm nhìn Lục Đại Thiên, khẽ lắc đầu, chàng nghĩ thầm: "Lục tiền bối vẫn còn yêu Tử Linh. Cho dù nàng đã ra đi mà lão vẫn giữ tình yêu đối với nàng".

Đại Thiên nhìn lại Đường Thấm. Lão bung vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc ra chén, Lục Đại Thiên vừa nói:

- Có phải nàng muốn như vậy không?

Đường Thấm gật đầu.

Bung chén rượu, Đại Thiên nhìn Đường Thấm.

- Đường Thấm. Người sẽ thực hiện tâm nguyện của Tử Linh chứ?

- Đó là tâm nguyện của nàng đồng thời cũng là tâm nguyện của văn bối.

- Nhưng với một người mất cả công lực bởi Thiên Hoa Phấn thì sao thực hiện được tâm nguyện đó.

- Văn bối có tâm nguyện đó nhưng cảm thấy tất cả đã vượt khỏi tầm tay của mình.

Lục Đại Thiên lại chuốc rượu ra chén.

Chân diện lão có vẻ thâm trầm và ưu uẩn.

Lão đặt vò rượu uống bên cạnh rồi bung chén.

- Uống với lão phu một chén nào?

- Mời tiền bối.

Hai người cùng cạn chén.

Lão đặt chén xuống rồi bung vò rượu chuốc ra chén.

Chuốc đầy hai chén rượu, Lục Đại Thiên mới nhìn Đường Thấm trang trọng hỏi:

- Đường Thấm... Người biết Y Phụng yêu người không?

Chàng miễn cưỡng gật đầu:

- Văn bối biết, nhưng lúc này văn bối không muốn Y Phụng rơi vào lưới tình hư ảo nữa.

- Tại sao?

Đường Thẩm gương cười rồi nói:

- Tiền bối hẳn biết rõ hơn ai hết, văn bối đã nhận án kỳ Tử Vong. Người nào đã nhận án kỳ Tử Vong đều phải chết. Tử thần đã chọn văn bối. Nếu Y Phụng nặng tình với văn bối thì một ngày nào đó nàng cũng sẽ giống như Đường Thẩm phải tiễn người mình yêu ra đi. Kể đi thì không biết gì nữa nhưng người ở lại mới là người đau khổ dần vật.

- Người nghĩ như vậy à?

Chàng gật đầu:

- Y Phụng sẽ đau khổ. Có lẽ còn đau khổ hơn cả Đường Thẩm lúc này.

Lục Đại Thiên bung chén rượu:

- Mời.

- Mời tiền sinh.

Hai người lại cạn chén.

Lão đặt chén xuống trước mặt Đường Thẩm bung vò rượu chuốc ra chén của lão và của chàng.

Lục Đại Thiên nhìn chén rượu rồi từ tốn nói:

- Sao ngươi lại tự nguyện trúng Thiên Hoa Phấn để cứu Y Phụng.

- Văn bối chỉ làm theo những gì cần phải làm. Y Phụng không chỉ là ân nhân của Đường Thẩm mà còn là tri nhân. Với tri nhân thì sao có thể bỏ mặc trước bệnh tình của nàng được. Huống chi Đường Thẩm chỉ đổi có nội lực để lấy lại sinh mạng của Y Phụng. Cái giá đó quá rẻ sao có thể từ chối. Cho dù có đổi bằng tính mạng e rằng văn bối cũng chấp nhận.

- Lão hủ ngưỡng mộ ngươi.

Lão và Đường Thẩm lại cạn chén.

Đặt chén rượu xuống trước mặt, Lục Đại Thiên nói:

- Đường Thẩm còn nhớ lời lão hủ ngoài Tử Vong Đảo chứ?

- Văn bối sẽ thuộc về tiền bối.

- Đúng. Ta biết một khi ngươi đến Phù Vân cung gặp Tử Linh ta sẽ mất nàng. Ta nghĩ sẽ có một cuộc giao đấu sinh tử giữa ta và ngươi để phân định ai sẽ là người có được Đông Phương Tử Linh.

Lục Đại Thiên thở dài, vuốt râu lắc đầu.

- Cuối cùng thì nàng đã ra đi, ra đi trước khi có cuộc giao đấu sinh tử giữa lão và người để xem ai là người chiếm đoạt trái tim nàng. Hơn thế nữa ta cũng biết Y Phụng yêu người. Oan trái thật.

Đường Thắm cúi mặt nhìn xuống. Chàng cảm nhận chân diện mình đang nóng bừng lên. Chàng nhìn lại Lục Đại Thiên:

- Đông Phương Tử Linh đã ra đi rồi, tiền bối còn giữ ý niệm đó không?
- Ta luôn muốn có nàng.

Lão bung vò rượu chuốc ra chén không mời Đường Thắm, Lục Đại Thiên uống luôn một lúc ba chén rượu. Lão đặt chén xuống bàn nhìn Đường Thắm nói:

- Người đã biết kẻ nào đã nhận án kỳ Tử Vong thì không biết sống chết lúc nào.
- Văn bối biết.
- Nếu như ta có thể phục hồi công lực cho người...
- Tiền bối có thể phục hồi công lực cho văn bối sao?

Lão nhìn vào mắt chàng rồi khẽ gật đầu:

- Ta có thể phục hồi công lực cho người. Thậm chí còn khiến cho công lực của người tăng tiến hơn trước nữa, nhưng...
- Tiền bối đòi hỏi gì ở văn bối?

Lục Đại Thiên buông tiếng thở dài rồi trang trọng nói:

- Nếu như lão phụ phục hồi công lực cho người, người chỉ có thể sống thêm được ba con trăng nữa mà thôi. Sau ba con trăng người sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Trong thời gian đó người có thể thực hiện tâm nguyện tiêu hủy Tử Vong Kỳ. Người có chấp nhận không?

Đường Thắm nhìn vào mắt Lục Đại Thiên.

- Văn bối chỉ được sống đến ba con trăng ư?
- Chỉ ba con trăng thôi. Sau đó người sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Người hiểu rồi đó, phục hồi công lực cho người là gắn án tử lên người người. Nếu người không chết bởi Tử Vong Kỳ thì cũng chết bởi tẩu hỏa nhập ma do Thiên Hoa Phấn tác động đến kinh lạc, khiến cho kinh lạc người bị đứt đoạn mà chết. Người đồng ý chứ?

Đường Thấm mỉm cười. Chàng bung chén rượu uống cạn rồi ôm quyền:

- Văn bối vô cùng cảm kích nếu được tiền bối phục hồi nội lực cho mình.
- Ngươi không hối tiếc.
- Văn bối hối tiếc gì?

- Nếu như không phục hồi công lực ngươi có thể cùng sống với Thiên Hoa Phấn. Ngươi sẽ được sống lâu hơn đó. Thậm chí nếu như án kỳ không đến với ngươi. Ngươi có thể sống đến bạc đầu.

Đường Thấm cười khẩy rồi nói:

- Sống như người vô dụng chờ đợi án kỳ Tử Vong đến với mình.

Chàng lắc đầu:

- Cuộc sống đó vô nghĩa quá, vô lý quá. Còn sống như một hào kiệt rồi sao đó đi đến cái chết. Có ai thoát khỏi cái chết không?

Chàng đổi giọng trang trọng:

- Đường Thấm luôn tâm niệm với lòng, sẽ tiêu hủy Tử Vong Kỳ. Nếu văn bối có ra đi mà thực hiện được tâm nguyện của mình. Cuộc sống của văn bối mới có ích. Tử Vong Kỳ còn ngày nào thì ngày đó máu vẫn chảy thành sông và thầy người vẫn rơi rụng như sung.

Lục Đại Thiên vượt râu, bung chén rượu lên.

- Được. Những gì ngươi nói ra khiến lão phu càng tâm phục, khẩu phục Đường Thấm. Lão phu kính ngươi.

- Mời tiền sinh.

Hai người cạn chén.

Lục Đại Thiên liếc nhanh về phía thi thể Tử Linh. Lão mỉm cười bằng quơ nói:

- Nàng không chạy trốn khỏi Lục Đại Thiên này được đâu.

Lời nói của lão lọt vào tai Đường Thấm. Đôi chân mày chàng nhíu lại khi nghe lời nói đó nhưng lại không hiểu ẩn ý bên trong câu nói kia.

Đường Thấm buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiền bối... Tử Linh đã đi rồi. Hãy để cho nàng được ngủ yên.

- Ta biết. Tử Linh ra đi để chạy trốn ta đó. Người mắc nợ thường hay chạy trốn người chủ nợ của mình. Nhưng không con nợ nào trốn thoát khỏi tay lão phu, nhất là Đông Phương Tử Linh. Bởi nàng nợ ta là nợ tình.

- Nợ tình thì sao có thể không trả cho lão phu được chứ?

Nghe câu nói này của lão, Đường Thấm bất giác liên tưởng đến chuyện của lão với Y Thi xảy ra tại Tử Vong Đảo. Chàng nhìn Lục Đại Thiên. "Lão vẫn không từ bỏ cá tính của lão".

Lục Đại Thiên nhìn chàng trang trọng nói:

- Đường Thấm... Ngươi hãy hứa với ta một điều.

- Tiền bối muốn Đường Thấm hứa gì?

- Ngươi không được nói gì với Y Phụng cả. Cho dù là chuyện nhỏ nhặt.

Đường Thấm gượng cười.

Đại Thiên nghiêm giọng nói:

- Ai cũng đau khổ vì tình. Lão phu tin rồi thời gian sẽ khiến nha đầu Lục Y Phụng quên ngươi. Y Phụng sẽ bình lặng lại rồi sẽ lập gia thất.

- Văn bối cũng tin như vậy.

Chàng nhìn lão mỉm cười.

- Văn bối hứa.

- Tốt.

Lục Đại Thiên chuốc rượu ra chén.

- Cùng với ta uống cạn chén rượu này.

- Mời tiền bối.

Hai người cùng cạn chén.

Uống cạn chén rượu, Lục Đại Thiên bóp vỡ chiếc chén không trong tay mình rồi liên tục điểm vào ba mươi sáu đại huyệt của Đường Thấm. Bất ngờ bị Lục Đại Thiên điểm huyệt, Đường Thấm không có phản xạ gì. Cho dù chàng có muốn phản xạ cũng không được bởi chàng đã bị mất tất cả nội lực rồi sao có thể cản được những thế chỉ cực kỳ chính xác và tinh xảo của Sát Thần Lão Quỷ Lục Đại Thiên. Một con người mà trước đây từng là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, chủ nhân Tử Vong Kỳ.

Điểm huyết Đường Thấm rồi Lục Đại Thiên quay chàng hướng lưng về phía mình. Lão vận công, hai quả cầu khí huyền ảo xuất hiện trên đôi bàn thủ của lão.

Đại Thiên trang trọng cực độ, từ từ áp đôi bàn thủ vào hai đại huyết Vĩ Lư và Thiên Linh Cái của Đường Thấm.

Hai quả cầu tụ khí trên đôi bàn thủ của lão chìm vào thân ảnh của Đường Thấm. Toàn thân Lục Đại Thiên xuất hiện một màn huyết quang hộ thể bao bọc, trong khi thể pháp Đường Thấm thì toát ra những làn sương trắng mờ mờ.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Lúc đầu Đường Thấm bứt rứt khó chịu vô cùng nhưng rồi chẳng mấy chốc chìm vào cõi hư vô, không còn nhận thức về sự hiện diện của mình.

Màn huyết quang hộ thể của Lục Đại Thiên mờ dần, mờ dần thì ngược lại thể pháp của Đường Thấm lại xuất hiện màn huyết quang hộ thể đó. Màn huyết khí hộ thân của Đại Thiên truyền tất cả qua cho chàng.

Thời gian như ngưng đọng. Đường Thấm lẫn Lục Đại Thiên như rơi vào hư vô, cuối cùng chỉ một người tỉnh lại, đó là Đường Thấm.

Vừa hồi tỉnh chàng liền quay ngoắt lại đối diện với Lục Đại Thiên. Đập vào mắt chàng là một thân thể xanh rờn chẳng còn sức sống, hai mắt nhắm khít lại với nhau.

- Lục tiên sinh...

Đường Thấm nhận ra Đại Thiên giờ chỉ còn là cái xác không hồn. Tất cả nguyên nguyên chân khí của lão đều đã trút qua cho chàng. Lão chấp nhận một cái chết đến với mình để đuổi theo Đông Phương Tử Linh.

Đường Thấm quá đối sững sờ trước cái chết của Lục Đại Thiên. Giờ thì chàng mới thấu hiểu câu nói của lão.

00o

Đường Thấm gọi mọi người đứng trên bờ nhìn chiếc lâu thuyền tợ một ngọn đuốc khổng lồ. Ánh sáng từ ngọn đuốc đó soi rõ một khoảng không gian và làm lu mờ cả ánh trăng đêm. Ngọn đuốc khổng lồ kia chỉ lụi dần khi chiếc lâu thuyền từ từ chìm dần xuống dòng Trường Giang. Trái tim Đường Thấm quặn thắt với cái đau khôn tả.

Hai cánh môi của chàng mím lại, đôi mắt đăm đăm nhìn ngọn lửa đang chìm dần xuống dòng Trường Giang mà nghĩ thầm: "Tử Linh... Lục tiền bối, chỉ còn lại màn đêm vàng ửng trong ánh trăng đầy trên cao".

Đường Thấm vẫn còn đứng thừ ra như một pho tượng bất động. Chàng đứng im lặng và bất động để gặm nhấm lại nỗi đau mà chàng chứng kiến và trải qua nó.

Y Phụng nhìn chàng.

Uyển Thanh cũng nhìn chàng.

Bạch Cúc khẽ buông tiếng thở dài và giữ im lặng không muốn phá vỡ sự im lặng tĩnh mịch này.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc bầu hồ lô rượu tu luôn một ngụm dài rồi nhìn trộm chàng. Lão đã nhận ra ánh mắt ưu uẩn của Đường Thấm.

Lão khẽ buông một tiếng thở dài, nghĩ thầm: "Người đã đi rồi, kẻ ở lại. Tất cả đã kết thúc ở đây rồi sao?"

Quốc Túy nhìn chàng nói:

- Đường Thấm bằng hữu... bằng hữu định đứng mãi tại đây sao. Phải làm cái gì đi chứ. Người cứ đứng lì ở đây thì người chết cũng đâu có sống lại. Họ đã đi xa lắm rồi.

Lời nói của Hoàng Quốc Túy cắt đứt những suy nghĩ miên man trong đầu chàng, buộc Đường Thấm phải quay về với thực tại.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Quốc Túy huynh nói đúng. Chúng ta phải làm một cái gì đó chứ. Nếu chỉ biết đứng đây thì người chết sẽ thất vọng với những người đang sống.

Hành Tẩu Định Tịnh hỏi chàng:

- Lão đệ định làm gì?

- Tiêu hủy Tử Vong Kỳ.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn Đường Thấm:

- Lão đệ nói sao?

Chàng nhìn Hành Tẩu Định Tịnh:

- Đường Thấm có ý đó. Chạy trốn Tử Vong Kỳ không phải là thượng sách mà phải đối mặt với nó.

- Nhưng...

Chàng khoát tay:

- Huynh không cần phải lo cho Đường Thấm.

Quốc Túy nói:

- Hề... Đó là ý của bằng hữu chứ không phải ý của ta nhé. Bây giờ ta chỉ muốn quay về Giang Tô làm thiếu gia thôi.

Y rùng mình rồi nói tiếp:

- Những gì xảy ra khiến cho bốn thiếu gia sợ quá. Bốn thiếu gia không muốn dẫn bước vào võ lâm làm gì nữa.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn lại Quốc Túy:

- Người sợ và rút lui cũng không được đâu, bởi án kỳ Tử Vong đã đặt lên đầu người rồi.

- Quốc Túy nghĩ mấy cái gã đeo kim diện kia hổng thấy mặt ta. Với lại bốn thiếu gia chẳng có ân oán gì với họ.

- Biết như vậy rồi nhưng người đã quên lời của gã Mạch Kiếm Tùng nói rồi ư? Đường Thấm nhận Tử Vong Kỳ và tất cả bằng hữu của Đường Thấm cũng phải nhận án Tử Vong Kỳ. Bất cứ ai nhận án kỳ Tử Vong thấy đều phải chết.

Quốc Túy nhăn nhó. Bộ mặt núc ních của y những tưởng chảy xệ xuống.

Y nhìn Đường Thấm:

- Đường Thấm bằng hữu. Người tính sao đây. Hay là người đi nói với bọn người đeo mặt nạ dát vàng kia, Hoàng Quốc Túy hổng phải là bằng hữu của người. Ta và người quen biết nhau chẳng qua chỉ là người cùng bản xứ mà thôi.

Hành Tẩu Định Tịnh chau mày:

- Nghe những lời người thốt ra lão hữu muốn thủng cả thính nhĩ. Bằng hữu như người quả là hiếm có đó, lão phu chỉ thấy có một mà không có hai.

Đường Thấm nhìn lão Định Tịnh rồi quay lại Quốc Túy.

- Hoàng huynh yên tâm, có cơ hội Đường Thấm sẽ nói giùm huynh.

- Người tốt quá.

Quốc Túy nhìn lại Bạch Cúc:

- Bạch Cúc... Xem như mọi chuyện đã kết thúc rồi. Cung chủ của nàng cũng đã chết. Hay là nàng hãy theo ta về lại Giang Tô. Tại Giang Tô ta có nhà cao cửa rộng không để nàng thiệt thòi đâu. Ta nghĩ chúng ta không nên xen vào chuyện này nữa.

Bạch Cúc nhìn Quốc Túy. Nàng nghiêm giọng nói:

- Nếu Bạch Cúc đi cùng với Hoàng công tử về Giang Tô thì tất mọi người sẽ đi cùng với Bạch Cúc. Hoàng công tử có đáng đáng được không?

Quốc Túy ve cằm, hai gò má gã giãn giãn. Gã suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bốn thiếu gia nghĩ được đó.

Bạch Cúc nhìn sang Đường Thấm.

Đường Thấm nhìn Quốc Túy mỉm cười.

- Huynh có lòng hào phóng như vậy, Đường Thấm và mọi người sao có thể từ chối được chứ.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Chúng ta sẽ về Giang Tô.

Chàng lắc đầu, gượng cười rồi nói:

- Không... Mọi người sẽ quay lại Giang Tô, còn Đường Thấm đi riêng một mình.

Y Phụng nhìn sững chàng.

- Huynh muốn đi riêng một mình.

- Đúng. Huynh có chuyện cần phải làm và chỉ muốn làm một mình thôi.

Y Phụng lắc đầu:

- Không... Y Phụng sẽ đi cùng với Đường Thấm huynh.

Đường Thấm chau mày.

Uyển Thanh nói:

- Y Phụng, muội đi đâu Uyển Thanh sẽ đi đó.

Đường Thấm nghiêm giọng nói:

- Đường Thấm không muốn bất cứ người nào đi cùng với Đường Thấm. Cho dù người đó là Uyển Thanh hay Y Phụng hoặc bất cứ người nào khác. Tất cả mọi người phải quên Đường Thấm đi, xem như không có một Đường Thấm tồn tại trên thế gian này.

Hành Tẩu Định Tịnh sững sờ trước lời nói cương quyết của chàng.

- Lão đệ.

Đường Thấm nhìn Hành Tẩu Định Tịnh.

- Ngay cả lão huynh cũng vậy. Hãy quên Đường Thấm đi, xem như Đường Thấm chưa từng quen biết huynh.

- Phải chăng lão đệ sợ mọi người sẽ bị liên lụy cùng với người. Chúng ta là bằng hữu đồng sinh đồng tử mà.

- Đó là những lời xảo ngôn không đáng nhớ làm gì. Ai cũng chỉ có một cái mạng thôi và phải biết giữ mạng mình.

Chàng buông tiếng thở dài nhìn lại Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia, Đường Thấm xin gửi những bằng hữu này lại cho Hoàng thiếu gia.

Y Phụng nhìn sững chàng. Nàng toan mở miệng nói thì bất gặp ánh mắt khe khắt của chàng.

- Y Phụng đừng nói nữa. Ta biết Y Phụng muội nghĩ gì và định nói gì. Hay nhất là hãy quên Đường Thấm đi.

Uyển Thanh nói:

- Phải chăng huynh muốn trả thù cho Tử Linh cung chủ, hoặc tự tìm đến cái chết để theo Tử Linh.

Đường Thấm nhìn Uyển Thanh.

- Nàng nói đúng, Đường Thấm sẽ trả thù cho Tử Linh, hoặc muốn theo Tử Linh mà tìm đến cái chết. Đừng nói gì nữa mà hãy quên Đường Thấm đi.

Chàng nhìn lên vầng trăng đầy đặn nói:

- Cái đích đến của Đường Thấm là ở phía trước. Cái đích đó không dành cho các người mà chỉ dành riêng cho một mình Đường Thấm mà thôi. Chỉ có mình Đường Thấm phải đi đến cùng án kỳ Tử Vong. Nó tồn tại hoặc Đường Thấm tồn tại.

Chàng nói dứt câu thì nghe tiếng gió rít lạ thường.

"Phập."

Ngọn Tử Vong Kỳ vàng ửng bởi sự phản chiếu ánh sáng trắng ghim trước mặt mọi người. Chàng nhìn ngọn tử kỳ chết chóc nhát nhéo nói:

- Án Tử Vong Kỳ.

Hoàng Quốc Túy nép ngay ra sau lưng Hành Tẩu Định Tĩnh lí nhí nói:

- Sao cái của nợ này đi đến đâu cũng gặp nó nhỉ.

Hành Tẩu Định Tĩnh nói:

- Người chưa chết thì nó theo người hoài thôi. Khi nào người chết thì nó mới không theo người.

Quốc Túy chợt rùng mình khi nghe câu nói này.

Y Phụng nhìn Đường Thấm. Nàng nghĩ thầm: "Chúng ta sẽ cùng chết ở đây. Không ai là không chết, thà chết chung với nhau còn hơn".

Ý niệm đó vừa trải qua tâm thức nàng thì bốn gã Tử Vong Sứ xuất hiện. Một gã Tử Vong Sứ lên tiếng nói:

- Đường Thấm. Tứ bốn sứ đến lấy mạng ngươi.

Đường Thấm nheo mày bởi nhận ra giọng nói đó là của Triệu Kỳ.

Chàng cúi xuống rút ngọn Tử Vong Kỳ, rồi bất ngờ bẻ gãy nó làm đôi quăng xuống đất.

Bẻ gãy ngọn tiểu Kỳ Tử Vong, Đường Thấm nhìn bốn vị quán chủ võ quán Trùng Hưng.

- Tại hạ bẻ gãy Tử Vong Kỳ, xem như nó không còn tồn tại nữa. Bốn vị quán chủ biết quý mạng của mình thì hãy rời bỏ võ lâm qui tịch giang hồ. Tử Vong Kỳ không là gì đối với Đường Thấm.

Triệu Kỳ gằn giọng nói:

- Đường Thấm... Người dám bẻ gãy Tử Vong Kỳ.

- Nó chỉ là ngọn tiểu kỳ vô nhân bất đạo, để làm gì.

- Triệu mỗ và chư huynh đệ buộc phải lấy mạng ngươi.

- Nếu bốn vị cho đó là thiên chức mình phải thực thi để đáp lễ với Tử Vong Kỳ.

Vừa nói Đường Thấm vừa tiến về phía bốn vị quán chủ võ quán Trùng Hưng. Sự cương quyết và lạnh lùng của chàng khiến Hành Tẩu Định Tịnh cùng mọi người không khỏi lo lắng cho chàng. Hành Tẩu dợm bước theo Đường Thấm thì chàng khoát tay:

- Lão Hành Tẩu huynh không nên nhúng tay vào chuyện này.

Hành Tẩu chợt dừng bước sững sờ nhìn chàng:

- Lão đệ... ngươi... đã...

Hành Tẩu Định Tịnh chưa kịp nói hết ý của mình thì bốn vị chủ quán võ quán Trùng Hưng đồng loạt lướt thẳng đến Đường Thấm. Cả bốn người đều mang ngay sát chiêu để tập kích chàng.

Đường Thấm trụ bộ. Hữu thủ thi triển Kim Cang Thần Chỉ phát tác ra một vòng lưới Càn Khôn Kiểm Khí đón thẳng đỡ thẳng lấy bốn người đó.

Chàng vừa phát tác vòng lưới Càn Khôn Kiểm Khí vừa nói:

- Tự các người đi tìm cái chết vì một ngọn Tử Vong Kỳ vô nghĩa.

Lời nói của chàng còn đọng trong đầu của mọi người thì vòng lưới Càn Khôn Kiểm Khí đã cắt lia bốn vị chủ quán Trùng Hưng thành tám khúc trong bóng chớp công do bọn họ phát tác ra.

Cái chết khủng bố của bốn võ sư võ quán Trùng Hưng khiến cho Hoàng Quốc Túy, Hành Tẩu Định Tịnh hồn siêu phách lạc trước sự khủng bố của nó. Hành Tẩu Định Tịnh đứng lặng người bàng hoàng người run cầm cập. Uyển Thanh lẫn Y Phụng sững sờ thất thần. Bạch Cúc ngẩn người như không thể tin vào mắt mình, Đường Thấm đứng thừ ra như pho tượng. Một lúc sau chàng nhìn lại mọi người.

- Hãy quên Đường Thấm đi. Mọi người bảo trọng.

Chàng nói rồi liền thi triển khinh công, thoát cái đã mất hút ngoài tầm mắt mọi người.

Y Phụng giật mình gọi với theo:

- Đường Thấm huynh.

Hành Tẩu Định Tịnh vuốt cằm.

- Y đã phục hồi công lực... thật là khó tin.

Quốc Túy nói:

- Hấn đi đâu vậy... Tại sao y không trở lại bảo vệ cho chúng ta chứ?

Y nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh:

- Tại sao Đường Thấm lại bỏ đi?
- Người không biết thì đừng có nói lung tung.

Quốc Túy gượng cười:

- Bốn thiếu gia chỉ muốn biết Đường Thấm đi đâu thôi.

Lão Định Tĩnh ghé miệng vào tai Quốc Túy:

- Y lại đi vào tử cảnh. Người có muốn đi cùng với Đường Thấm không?

Quốc Túy lắc đầu nguầy nguậy:

- Không không... Bốn thiếu gia không đi đâu mà chỉ muốn quay về Giang Tô thôi.

Quốc Túy nhìn Bạch Cúc:

- Bạch Cúc... Mọi người không đi thì ta với nàng đi vậy.

Hành Tẩu Định Tĩnh nói:

- Sao người biết lão phu và mọi người không đi với người.

- o O o -